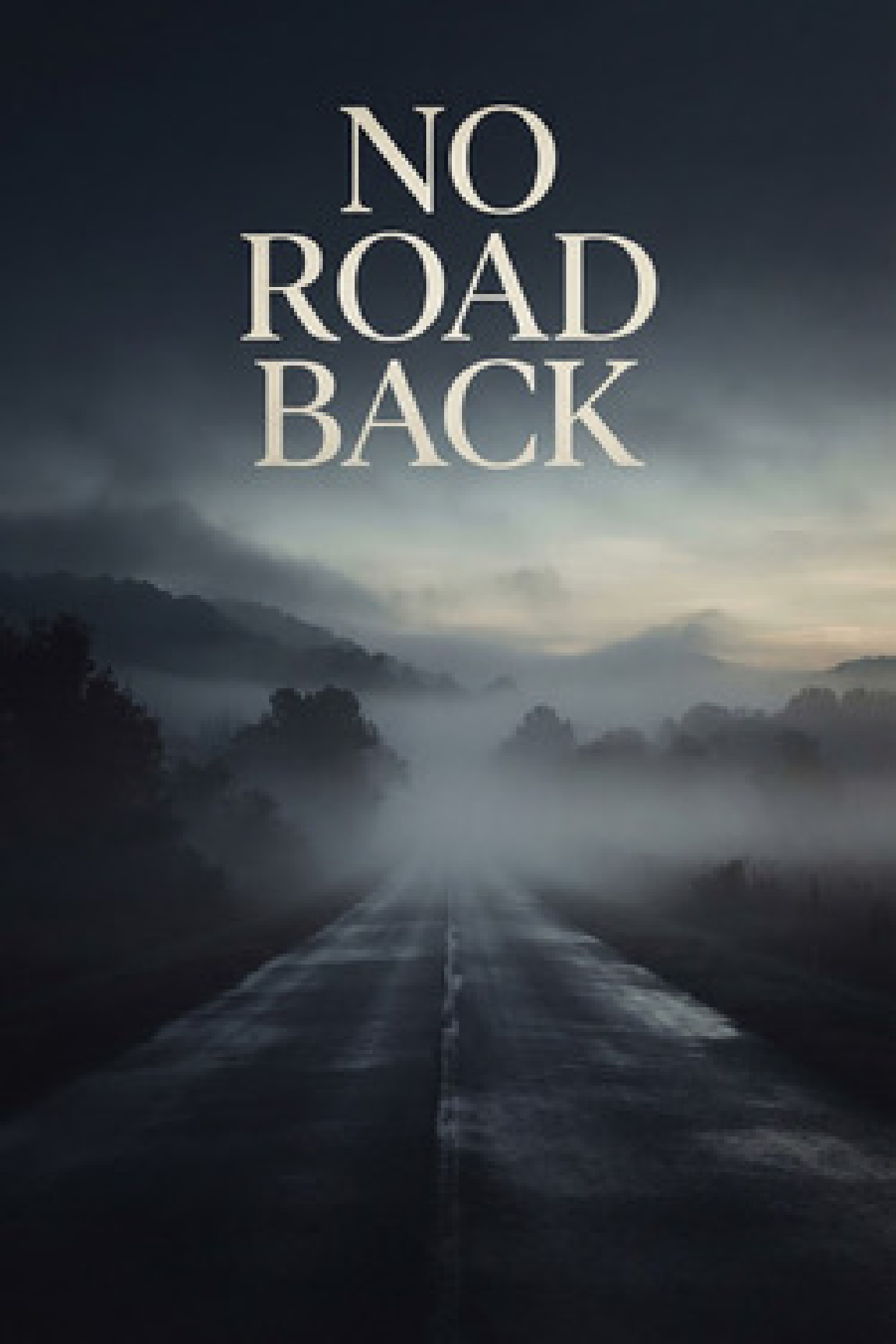

NO
ROAD
BACK

SEHEMU YA PILI

KIZINGITI 4

Hakuna Njia ya Kurudi

Zipo safari zinazoanza kwa kuondoka.

Na nyingine zinazoanza kwa hasara.

Hii ni ya aina ya pili.

Kwa muda mrefu niliamini kwamba kurudi kulikuwa suala la kijiografia.

Kuacha mahali.

Kuvuka umbali.

Kurudi mahali pa kuanzia.

Ilikuwa tafsiri rahisi.

Ya starehe.

Pia ya makosa.

Kadri miaka ilivyopita niligundua kwamba baadhi ya marejeo hayaelekezi mahali popote panapoonekana.

Kwa sababu mahali pa kufikiwa hapapo tena.

Au hapajawahi kuwepo.

Au tumebadilika mno kiasi kwamba hatuwezi tena kupatambua.

Hata hivyo hitaji la kurudi linabaki.

Ni mojawapo ya hamu za kina zaidi za binadamu.

Tunataka kurudi wakati mambo yalipoonekana rahisi zaidi.

Wazi zaidi.

Yenye mpangilio zaidi.

Tunataka kurudi kwa watu tuliowapoteza.

Kwa fursa tulizozikosa.

Kwa maamuzi yasiyofanywa.

Kwa nyakati ambazo maisha yalionekana bado wazi kwa uwezekano wote.

Lakini muda haurudishi chochote.

Si kazi yake.

Muda hubadilisha.

Kamwe haurudishi.

Kulikuwa na miaka ambayo nilifukuzia marejeo yasiyowezekana.

Nilifanya hivyo bila kujitambua.

Nilijaribu kurejesha matoleo ya awali ya nafsi yangu.

Kijana.

Mtaalamu.

Mwana.

Mwanamume aliyeamini kwamba alijua alikokuwa akienda.

Kila jaribio liliishia kwa namna ile ile.

Kwa masikitiko.

Kwa sababu mtu yule hakuwepo tena.

Na ilikuwa sawa iwe hivyo.

Asubuhi moja nilielewa jambo lililobadilisha namna yangu ya kuutazama wakati uliopita.

Sikutamani kweli kurudi nyuma.

Nilitamani kurejesha hisia.

Uhakika.

Mazoea.

Toleo la dunia ambamo maswali yalionekana machache kuliko majibu.

Lakini maisha hayatoi safari kupitia wakati.

Yanatoa mabadiliko tu.

Hapo ndipo nilipoanza kutazama kurudi kwa namna tofauti.

Si kama mwendo kuelekea nilichokuwa.

Bali kama kukaribia nilichokuwa nimekuwa.

Tofauti ni kubwa mno.

Tunapojaribu kurudi nyuma, tunapigana na muda.

Tunapokubali kwenda mbele, tunaanza hatimaye kuuelewa.

Watu wengi hutumia uhai wao wakitafuta nyumbani.

Hufikiri kwamba ni mahali.

Mji.

Mtaa.

Taifa.

Kisha inafika siku wanapogundua kwamba nyumbani ni hali ya roho.

Na kwamba hakuna alama yoyote ya kijiografia inayoweza kuihakikisha.

Katika maisha yangu nimevuka nchi nyingi.

Tamaduni nyingi.

Lugha nyingi.

Kila mara niliacha kitu fulani.

Kila mara nilikusanya kitu kingine.

Bila kujitambua nilikuwa nikigeuka kuwa hifadhi hai ya uzoefu.

Mozaiki iliyoundwa kwa maeneo tofauti.

Wakati fulani niliacha kujiuliza:

“Mimi ni wa wapi?”

Na nilianza kujiuliza:

“Ninabeba nini pamoja nami?”

Swali la pili lilikuwa lenye manufaa zaidi sana.

Kwa sababu hali ya kuwa wa mahali fulani hubadilika.

Mipaka hubadilika.

Ramani hubadilika.

Tunachobeba ndani, badala yake, kinaendelea kusafiri.

Nakumbuka usiku kadhaa ambao hisia ya kupotea mwelekeo ilikuwa kali kuliko kawaida.

Usiku ambao kila kitu kilionekana mbali.

Watu.

Maeneo.

Yakini.

Hata mimi mwenyewe.

Katika nyakati zile lilijitokeza jaribu la kale zaidi.

Kurudi nyuma.

Kufuta.

Kurejesha.

Kuanza upya kutoka nukta ya awali.

Lakini kila mara uhalisia ulinionyesha ukweli ule ule.

Hakuna nukta ya awali.

Ipo tu nukta ya sasa.

Na uamuzi wa kufanya nini nayo.

Kadri muda ulivyopita nilijifunza kuutazama wakati uliopita si kama kituo cha kufikia bali kama maktaba.

Mahali pa kutembelea.

Si pa kuishi.

Kwa sababu anayeishi katika wakati uliopita huacha polepole kuishi katika wakati wa sasa.

Na bila wakati wa sasa hakuna wakati ujao.

Watu niliowapenda.

Miji niliyoipitia.

Fursa nilizozipoteza.

Mafanikio.

Kushindwa.

Kila kitu kiliendelea kuwepo.

Lakini katika umbo tofauti.

Kama kurasa zilizokwisha kuandikwa.

Za kusomwa tena.

Si za kuandikwa upya.

Ulikuwa ukombozi.

Kwa sababu niliacha hatimaye kutafuta kisichoweza kurejeshwa.

Na nilianza kuwekeza nguvu katika kile kilichoweza bado kujengwa.

Kwa kinaya ilikuwa ni wakati ule hasa ambapo wakati uliopita uliacha kuniandama.

Nilipoacha kuutendea kama kituo cha kufikia.

Kitu kama hicho kilitokea kwa watu.

Wengi walikuwa wametoka katika maisha yangu.

Baadhi kwa hiari.

Wengine kwa lazima.

Wengine tena kwa kazi tu ya muda.

Mwanzoni nilitafsiri kutokuwepo kwao kama hasara.

Kisha nilielewa kwamba uwepo fulani uliendelea kuwepo kwa namna tofauti.

Katika mafunzo yaliyoachwa.

Katika kumbukumbu.

Katika tabia.

Katika maamuzi yaliyoendelea kuniathiri.

Hili pia lilikuwa kurudi.

Si watu waliorudi.

Ilikuwa maana yao.

Labda ukomavu uko hasa katika hili.

Kuelewa kwamba hakuna kinachorudi katika umbo la asili.

Lakini karibu kila kitu kinaweza kuendelea kuishi katika umbo jipya.

Mwishoni niliacha kutafuta njia ya kurudi.

Kwa sababu nilielewa jambo ambalo hakuna ramani iliyowahi kulionyesha.

Sikuwa nikirudi mahali popote.

Nilikuwa nikiwasili.

Nikiwasili kwenye toleo la nafsi yangu lililojengwa kwa maondoko yote, hasara zote, mikutano yote na mabadiliko yote.

Na hapo ndipo kitendawili kilipotatuka.

Kurudi nilikokutafuta kwa miaka mingi hakukuelekeza kwenye wakati uliopita.

Kulielekeza kwangu.

Ndiyo maana kuzungumzia kurudi kutoka mahali pasipokuwepo ni sahihi.

Si kwa sababu hakukuwepo kituo cha kufikia.

Bali kwa sababu kituo hicho hakikuwa na anwani.

Palikuwa mahali pasipo jiografia.

Pasipo mipaka.

Pasipo alama za ramani.

Mahali nilipopita maisha yote bila kupatambua.

Kurudi kutoka mahali pasipokuwepo.

Kurudi kuelekea nilichokuwa nimekuwa.